

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 1Tos/88/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5625010387
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 09. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Kyselová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2025:5625010387.1

Uznesenie

Krajský súd v Žiline, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Kyselovej a sudkýň JUDr. Adriany Gallovej a Mgr. Anny Mihálikovej, prejednal na neverejnom zasadnutí konanom 29. septembra 2025 sťažnosť odsúdeného A. B. proti uzneseniu Okresného súdu Liptovský Mikuláš, sp. zn. 14PP/4/2025 z 20.8.2025 a takto

rozhodol:

Podľa § 193 ods. 1 písm. c) Tr. por. sťažnosť odsúdeného A. B. z a m i e t a , pretože nie je dôvodná.

odôvodnenie:

Okresný súd Liptovský Mikuláš uznesením, sp. zn. 14PP/4/2025 z 20.8.2025 podľa § 415 ods. 1 Tr. por. a § 66 ods. 1 písm. a) Tr. zák. zamietol návrh odsúdeného A. B., nar. XX.X.XXXX, na podmienkové prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody, ktorý mu bol uložený rozsudkom Okresného súdu Martin, sp. zn. 4T/27/2022 zo dňa 24.9.2024, pre prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, ods. 3 písm. b) Tr. zák., s poukazom na § 138 písm. b) Tr. zák., vo výmere 20 mesiacov.

Proti tomuto uzneseniu podal ihneď po jeho vyhlásení na verejnom zasadnutí na okresnom súde sťažnosť odsúdený, ktorú odôvodnil písomným podaním doručeným okresnému súdu 25.8.2025. V sťažnosti uviedol, že súd pri rozhodovaní nebral do úvahy stanovisko ÚVTOS a riaditeľa ÚVTOS. Nezaoberal sa ani alternatívnym riešením v prípade podmienkového prepustenia, aby čo najmenej trpela rodina odsúdeného, ktorá stojí pri ňom počas výkonu trestu a dochádza za ním z Českej republiky. Taktiež neprihliadol ani na aktuálnu situáciu, že jeho družka od apríla 2025 už nepoberá materský príspevok. Súd sa opieral o skutočnosť zameškaného výživného, ale nezaoberal sa tým, že ÚVTOS nevie poskytnúť adekvátnu mzdu, čím vytvára väčšiu dlžobu odsúdenému a ohrozuje aj rodinu s dvomi maloletými deťmi. Zdôraznil, že počas výkonu trestu urobil maximum, aby v čase podmienkového prepustenia splnil všetky podmienky vo výkone trestu. Dôraz sa kládol na rodinu, ale opak sa stal pravdou. Podľa jeho názoru je pri podmienkovom prepustení väčšia priorita ÚVTOS ako stabilná rodina, akú má. Všetky dokumenty, ktoré doložil súdu, svedčia o tom, akú má silnú rodinu, preto považuje rozhodnutie okresného súdu za neľudské a ohrozujúce jeho družku a dcéry, ktoré spoločne vychovávajú. Ani medzinárodné dohovory o ľudských právach nedávajú prioritu výkonu trestu, ale rodine.

Podaním doručeným Krajskému súdu v Žiline dňa 12.9.2025 odsúdený A. B. svoju sťažnosť proti napadnutému uzneseniu okresného súdu doplnil. V doplnení sťažnosti uviedol, že sudca náležite nepreskúmal všetky podklady a počas krátkeho pojednávania nemal možnosť sa vysporiadať s predloženými dokumentmi. Pokiaľ mu sudca vytýkal trest, ktorý si odpykal, a nebral do úvahy zásadu ne bis in idem, v tejto súvislosti odsúdený poukázal na nálezy Ústavného súdu SR č. I. ÚS 250/2023 zo dňa 27.9.2022, I. ÚS 509/2022 z 1.6.2021, I. ÚS 36/2022 zo dňa 29.9.2021, III. ÚS 355/2021, ako aj rozhodnutia Krajského súdu v Trnave, sp. zn. 3Tos/56/2021 a Krajského súdu v Banskej Bystrici, sp. zn. 3Tos/104/2021. V ďalšom poukázal na to,

že súd rozhodol na základe domnienky o nesplnení tretej podmienky k podmieničnému prepusteniu a nebral do úvahy životnú situáciu jeho družky s deťmi. Odsúdený poukázal na to, že je mu známe, že na podmieničné prepustenie v našom právnom poriadku neexistuje právny nárok, avšak musí konštatovať, že pokiaľ ide o tretiu podmienku, teda očakávanie, že na slobode povedie riadny život, myslí si, že aj túto podmienku splnil. Pochopil, že svojím konaním najviac ublížil svojej rodine, pri výkone trestu podriadil všetko tomu, aby nestratil svoju rodinu. Pri zamietnutí žiadostí o podmieničné prepustenie si všimol, že všetky rozhodnutia majú jedno spoločné, a to, že nemožno od odsúdeného očakávať, že v budúcnosti povedie riadny život, čo je všeobecná formulácia súdov. Okrem nálezov Ústavného súdu SR, sp. zn. I. ÚS 36/2022 a I. ÚS 509/2022 ho viac zaujali nálezy Ústavného súdu ČR pod sp. zn. II. ÚS 1945/20 a II. ÚS 482/18. Prekvapuje ho, že napriek poznaniu týchto nálezov súdy stále ako hlavný dôvod uvádzajú minulosť žiadateľa. Ak teda súd vyhodnotil v rámci vnútornej logiky, že jeho polepšenie deklarované v hodnotení ÚVTOS je klamlivé a logicky to odôvodní, stiahne svoju žiadosť. Ak je teda dôvodom zamietnutia, že nepovedie riadny život, potom kladie krajskému súdu niekoľko dôležitých faktov. Nález ÚS ČR, sp. zn. 482/18 veľmi kvalitne vymedzil pojmy, ktoré sú aj v našom práve definované veľmi široko. Podmienka vedenia riadneho života je veľmi kvalitne definovaná v označenom náleze v bode 37 „pod pojmom riadneho života je dnes nutné chápať minimálny rámec vedenia riadneho života, ktorý spoločnosť požaduje od všetkých občanov“. Teda nevyžaduje sa stopercentná istota, že odsúdený nespácha trestný čin, keď resocializácia sa predsa nekončí prepustením na slobodu a súd má možnosť vplývať na odsúdeného napr. primeranými obmedzeniami a povinnosťami v zmysle zákona. Žiada krajský súd, aby zvážil všetky okolnosti a všetky ústavné nálezy, majúc za to, že hoci v živote spravil chyby, tento trest ho vnútorne zmenil, chce sa vrátiť k rodine, ktorá mu počas trestu dávala morálnu i finančnú podporu. Prijme aj akékoľvek opatrenia, aké mu súd dá.

K sťažnosti odsúdeného sa vyjadril prokurátor písomným podaním doručeným okresnému súdu 27.8.2025. Uviedol, že sa v celom rozsahu stotožňuje s rozhodnutím okresného súdu, ktoré považuje za zákonné a vecne správne. Preto navrhol sťažnosť odsúdeného zamietnuť ako nedôvodnú podľa § 193 ods. 1 písm. c) Tr. por.

Krajský súd, ako nadriadený orgán, v súlade s ustanovením § 192 ods. 1 Tr. por., v ktorom je vyjadrený obmedzený revízny princíp, potom, ako nezamietol sťažnosť z dôvodov § 193 ods. 1 písm. a) alebo b), na základe sťažnosti preskúmal napadnutý výrok uznesenia, a to zo všetkých hľadísk, bez ohľadu na to, či tieto hľadiská sú alebo nie sú v sťažnosti uvedené a jednak správnosť postupu konania, ktoré napadnutému výroku predchádzalo, a to z hľadiska všetkých chýb, ktoré mohli spôsobiť nesprávnosť napadnutého výroku uznesenia. Pri plnení revízneho princípu preveril z právnej stránky, či v celom konaní, v priebehu ktorého sa vytvárali podklady pre napadnuté uznesenie, nedošlo k porušeniu Trestného zákona, Trestného poriadku alebo iných mimotrestných právnych predpisov, ktoré sú súčasťou právneho poriadku, lebo právo nemôže byť založené na neprávne.

Sťažnosť proti uzneseniu súdu prvého stupňa je prípustná v súlade s § 417 ods. 3 Tr. por., § 185 ods. 1, ods. 2 Tr. por., bola podaná oprávnenou osobou v zmysle § 186 ods. 1 Tr. por. a v lehote stanovenej v § 187 ods. 1 Tr. por.

Z hľadiska aplikácie hmotného práva sa krajský súd stotožnil s výrokom napadnutého uznesenia, ktoré zodpovedá stavu veci a zákonu, a preto sťažnosť odsúdeného A. B. nie je dôvodná.

V súvislosti s procesným postupom okresného súdu je namieste konštatovať, že konanie, ktoré predchádzalo napadnutému uzneseniu, bolo vykonané prvostupňovým súdom v súlade s príslušnými ustanoveniami Trestného poriadku, hlavne v súlade s § 415 ods. 1 Tr. por. a § 417 ods. 2 Tr. por. Nadriadený súd zistil, že odsúdený A. B. bol pred rozhodnutím o podmieničnom prepustení vyslúchnutý. Ako už bolo vyššie uvedené, výrok napadnutého uznesenia okresného súdu zodpovedá stavu veci a zákonu, okresný súd v podstate nenechal otvorenú žiadnu otázku, riešenie ktorej by zostalo na sťažnostnom súde, a preto sa s ním nadriadený súd v plnom rozsahu stotožnil.

Napadnutému rozhodnutiu o zamietnutí návrhu odsúdeného A. B. na podmieničné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody nemožno vytknúť žiadnu chybu či nedostatok, pričom odôvodnenie rozhodnutia učinil prvostupňový súd zodpovedajúcim spôsobom, dostatočne a presvedčivo, a preto krajský súd v zásade na odôvodnenie napadnutého uznesenia odkazuje. Krajský súd zistil, že súd prvého stupňa v odôvodnení svojho rozhodnutia podrobne popísal skutkový stav, ktorý bol podkladom pre výrokovú časť napadnutého uznesenia. Skutkové závery súdu prvého stupňa v napadnutom uznesení vychádzajú

z dôkazov, ktoré obsahuje spisový materiál. V dvojinštančnom súdnom konaní rozhodnutia súdov tvoria jednotu a pri existencii kvalifikovaného rozhodnutia súdu prvého stupňa nadriadenému súdu nezostáva nič iné, len v podrobnostiach poukázať na správne dôvody, na ktorých súd prvého stupňa založil svoje rozhodnutie.

Odôvodnenie súdneho rozhodnutia najmä v opravnom konaní nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o sťažnosti a zostali sporné, alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v sťažnostnom konaní. Sťažnostný súd konštatuje, že s podstatnými a pre vec rozhodujúcimi skutočnosťami sa riadne vysporiadal súd prvého stupňa a v podstate nenechal otvorenú žiadnu spornú otázku.

V širších súvislostiach krajský súd poukazuje na rozhodnutia Ústavného súdu SR (II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08) a judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva, v zmysle ktorej pri zamietnutí odvolania sa odvolací súd môže obmedziť i na prevzatie odôvodnenia nižšieho súdu (rozsudok vo veci Helle v. Fínsko z 19.12.1997, sťažnosť č. 20772/92, body 59-60). Predpokladom tohto postupu je splnenie podmienky založenej na zistení, že samotné rozhodnutie podriadeného súdu možno pokladať za dostatočne odôvodnené (Boldea v. Romania, rozsudok z 15.2.2017 k sťažnosti č. 19997/02, § 33; Hirvisaari v. Finland, rozsudok z 27.9.2001 k sťažnosti č. 49684/99, § 31, § 33).

Za arbitrárny by mohol byť považovaný len stav, keby okresným súdom podaný výklad v odôvodnení rozhodnutia bol výrazom zjavného faktického omylu, či logického excessu (vnútorného rozporu) vybočujúceho zo zásad spravodlivého procesu; iba vtedy možno mať za to, že podaný právny výklad predstavuje neprípustnú svojvôľu (synonymum slova arbitrárny). K takémuto pochybeniu ale podľa názoru krajského súdu, reagujúc i na sťažnostné námietky odsúdeného, nedošlo.

Aj krajský súd skúmal všetky kritériá pre podmiennečné prepustenie odsúdeného A. B. z výkonu trestu, ktoré musia byť splnené kumulatívne. Dospel potom k záveru, že nebola splnená formálna podmienka na podmiennečné prepustenie odsúdeného z výkonu trestu odňatia slobody. Totiž predpokladom podmiennečného prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody je okrem iných podmienok aj splnenie podmienky, že u odsúdeného možno očakávať, že v budúcnosti povedie riadny život.

V tejto súvislosti bolo potrebné zohľadniť správanie sa odsúdeného vo výkone trestu odňatia slobody, kde podkladom bola hodnotiaca správa riaditeľa ÚVTOS Ružomberok. Z tejto správy vyplýva, že po umiestnení do ÚVTOS Ružomberok si odsúdený plnil svoje režimové a pracovné povinnosti. Počas aktuálneho výkonu trestu bol jedenkrát disciplinárne odmenený, potrestaný nebol. Stanovené ciele programu zaobchádzania v ÚVTOS so stredným stupňom stráženia plní vo všetkých oblastiach, resocializačná prognóza je nízka, takisto nízka sa javí aj recidíva trestnej činnosti. Riaditeľ ÚVTOS navrhol odsúdeného podmiennečne prepustiť z výkonu trestu a uložiť mu probačný dohľad. Z odpisu registra trestov vyplýva, že odsúdený A. B. bol v minulosti viackrát súdne potrestaný, z toho 5-krát pre rovnakú trestnú činnosť, a to neplnenie vyživovacej povinnosti, za ktorý prečin aj aktuálne vykonáva trest odňatia slobody vo výmere 20 mesiacov, ktorý mu bol uložený rozsudkom Okresného súdu Martin, sp. zn. 4T/27/2022 zo dňa 24.9.2024. Taktiež zo spisového materiálu vyplýva, že odsúdený A. B. bol opakovane vo výkone trestu odňatia slobody pre rôznu trestnú činnosť. Z uvedeného je zrejmé, že odsúdenému A. B. bola opakovane daná možnosť, aby preukázal, že je schopný viesť riadny život a že doposiaľ uložené tresty viedli k jeho náprave. Je nutné ale konštatovať, že tieto predpoklady sa nenaplnili a odsúdený napriek opakovanému výkonu trestu naďalej sa dopúšťal trestnej činnosti. Preto aj krajský súd má za to, že u odsúdeného nie je možné v budúcnosti očakávať, že tento povedie riadny život.

Krajský súd dodáva, že ak páchatel v minulosti už spáchal trestný čin, môže súd zo zhodnotenia konkrétnych okolností minulého a súčasného trestného činu vyvodiť príslušné závery, pokiaľ ide o postoj páchatela k spoločenským hodnotám chráneným Trestným zákonom, či páchatel má sklony k páchaniu trestnej činnosti, alebo či spáchanie trestného činu je v inak riadnom živote páchatela len náhodné, aký je stupeň a povaha mravného narušenia páchatela, aká je možnosť jeho nápravy a pod. Ak však páchatel už bol za trestný čin i odsúdený (ako tomu bolo aj v súdnej veci), môže súd okrem uvedených skutočností hodnotiť tiež ďalšie skutočnosti a robiť z nich ďalšie závery, totiž aký účinok

malo na páchatel'a odsúdenie a uloženie trestu, prípadne i výkon uloženého trestu. Z týchto skutočností môže súd robiť už omnoho konkrétnejšie závery o možnosti nápravy páchatel'a.

S ohľadom na vyššie uvedené možno konštatovať, že odsúdený A. B. je osobou, ktorá má sklony k páchaniu trestnej činnosti a účel trestu z hľadiska individuálnej prevencie sa pri predchádzajúcich odsúdeniach odsúdeného minul účinkom, t.j. predchádzajúce tresty nesplnili svoj cieľ, pretože odsúdený opakovane páchal trestnú činnosť.

Reagujúc na sťažnostné námietky odsúdeného A. B., krajský súd poukazuje na nasledovné:

Dôležitým ukazovateľom pre stanovenie budúcej prognózy správania sa odsúdeného je aj spôsob vedenia života pred nástupom do výkonu trestu. Túto materiálnu podmienku je potrebné skúmať aj pri zohľadnení okolností predchádzajúceho života odsúdeného, vrátane jeho skorších odsúdení (R 5/2017). Odsúdený A. B. sa v minulosti opakovane dopustil trestnej činnosti, na slobode ani po uložení príslušných sankcií a ich vykonaní nebol schopný rešpektovať zákony.

„Zmysel podmieneného prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody nie je v tom, aby za dobré správanie bol odsúdený automaticky podmiennečne prepustený po uplynutí ustanovenej doby bez zreteľa na účel trestu. Je potrebné vziať do úvahy i samotný účel trestu, ktorý obsahuje viac komponentov, ku ktorým súdy pri svojom rozhodovaní musia prihliadať. Podstatou ich úvah je potom v konečnom dôsledku dôvodnosť predpokladu, že odsúdený povedie v budúcnosti i na slobode riadny život s minimalizáciou rizika recidívy. Pokiaľ všeobecný súd prihliadne na okolnosť, že nie je zabezpečená podmienka budúceho riadneho života sťažovateľa, je to výlučne iba vecou jeho uváženia, ak dospel k záveru, že doterajší výkon trestu odňatia slobody neodstránil charakterové vlastnosti, ktoré sťažovateľa viedli

k páchaniu závažnej trestnej činnosti.“ (uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. IV. ÚS 53/08 zo 14. februára 2008). Či sú splnené materiálne podmienky podmieneného prepustenia, záleží od posúdenia okolností jednotlivého prípadu. Na podmiennečné prepustenie z výkonu trestu pritom neexistuje právny nárok.

Podmiennečné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody je totiž namieste len v tom prípade, ak vzhľadom na všetky okolnosti, ktoré môžu mať význam v tomto smere, je odôvodnený predpoklad, že odsúdený povedie aj na slobode riadny život a že tu nie je pre spoločnosť príliš veľké riziko recidívy.

Na základe vyššie uvedenej úvahy sťažnostný súd nepovažoval za relevantnú hlavnú sťažnostnú námietku odsúdeného, že súd pri rozhodovaní o podmiennečnom prepustení sa nemá zaoberať jeho predchádzajúcou trestnou činnosťou, resp. jeho minulosťou. Takýto názor je v rozpore s rozhodovacou praxou súdov.

Vzhľadom na vyššie uvedené krajský súd vyhodnotil sťažnostné námietky ako nedôvodné, keď opakovane poukazuje na to, že z ústavy nevyplýva právo na to, aby bolo vyhovené návrhu odsúdeného na podmiennečné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody. Z napadnutého uznesenia je zrejmé, že rozhodujúce pre úvahu o nesplnení podmienok na podmiennečné prepustenie bolo to, že sťažovateľ bol viackrát súdne trestaný a viackrát vykonal trest odňatia slobody, a to aj pre neplnenie vyživovacej povinnosti, pre ktorý prečin je aktuálne vo výkone trestu. Opakované postihnutia konania sťažovateľa trestom odňatia slobody podľa Trestného zákona, ktoré predchádzali výkonu súčasného trestu, odôvodňujú záver, že rozhodnutie okresného súdu nie je zjavne mylným výkladom § 66 Tr. zák. a rozumne odôvodňuje to, že od odsúdeného A. B. nemožno očakávať, že v budúcnosti povedie riadny život. Nemožno dospieť ani k záveru, že by zohľadnenie predchádzajúcich odsúdení sťažovateľa v namietanom rozhodnutí okresného súdu predstavovalo porušenie základného práva nebyť trestne stíhaný za čin, za ktorý už bol sťažovateľ právoplatne odsúdený. Výsledkom rozhodnutia o neprepustení odsúdeného A. B. z výkonu trestu odňatia slobody totiž nie je jeho opätovné trestné stíhanie. Preto nemožno dospieť k záveru o porušení jeho základného práva podľa čl. 50 ods. 5 Ústavy SR (čl. 40 ods. 5 Listiny základných práv a slobôd).

Krajský súd sa preto v celom rozsahu stotožnil s rozhodnutím Okresného súdu Liptovský Mikuláš, ktorým podľa § 415 ods. 1 Tr. por. a § 66 ods. 1 písm. a) Tr. zák. zamietol návrh odsúdeného A. B. na podmiennečné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody, ktorý mu bol uložený rozsudkom Okresného súdu Martin, sp. zn. 4T/27/2022 zo dňa 24.9.2024, pre prečin zanedbania povinnej výživy

podľa § 207 ods. 1, ods. 3 písm. b) Tr. zák., s poukazom na § 138 písm. b) Tr. zák., vo výmere 20 mesiacov. Nadriadený súd je toho názoru, že súd prvého stupňa sa riadil dôsledne všetkými zákonnými ustanoveniami súvisiacimi s rozhodovaním o podmiennečnom prepustení z výkonu trestu odňatia slobody a riadne vyhodnotil existenciu všetkých formálnych i materiálnych podmienok nevyhnutných pre rozhodnutie o návrhu na podmiennečné prepustenie odsúdeného A. B. z výkonu trestu odňatia slobody.

Skutočnosť, že sa sťažovateľ nestotožňuje so skutkovými zisteniami a právnymi názormi súdu prvého stupňa v napadnutom uznesení, nemôže sama osebe viesť nadriadený súd k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti záverov vyslovených súdom prvého stupňa. Reálne garantovanie a uplatnenie základného práva na súdnu ochranu aj vo vykonávacom konaní, súčasťou ktorého je rozhodovanie súdu o návrhu na podmiennečné prepustenie odsúdeného A. B. z výkonu trestu odňatia slobody, neznamená, aby všeobecné súdu preberali skutkové a právne názory strany konania, ktorá sa domáha podmiennečného prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody.

V ostatnom krajský súd odkazuje v celom rozsahu na správne a vyčerpávajúce dôvody odôvodnenia rozhodnutia súdu prvého stupňa, s ktorým sa v celom rozsahu stotožňuje.

Podľa výsledkov prieskumu napadnutého uznesenia a konania, ktoré mu predchádzalo, nadriadeným súdom neboli zistené také pochybenia pri aplikácii práva hmotného a procesného súdom prvého stupňa, ktoré by odôvodňovali zrušenie napadnutého uznesenia, krajský súd preto postupom podľa § 193 ods. 1 písm. c) Tr. por. sťažnosť odsúdeného A. B. ako nedôvodnú zamietol.

Toto rozhodnutie bolo prijaté hlasovaním v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.